

[Poul Møller.]

ikke længere lader sig betræde, mener jeg og mit parti, at man i hvert fald må gå ind på tanken om at overføre statsoverskuddet til nationalbanken i stedet for at samle det i finansministeriet. Ved at overføre overskuddet til nationalbanken, afskrive det på statens gæld til nationalbanken, ville man opnå en centralisation og kunne overlade til nationalbanken at anvende disse midler til støtte af obligationsmarkedet og give nationalbanken en mulighed for helt og holdent at sikre sig herredømmet over låne-markedet i vort land uden statsmagtens indblanding, ligesom nationalbanken herigennem fik lejlighed til og mulighed for at gennemføre en kreditpolitik med lige virkninger for samtlige erhverv og samtlige erhvervsdrivende. Det er en af kalamiteterne ved den kreditpolitik, der føres i dag, at den ikke giver lige vilkår for erhvervene; tværtimod kan produktive og eksporterende erhverv ofte have vanskeligere ved at få kreditmidler end de erhverv, der beskyttes af statens lånelovgivning. En sådan plan må derfor ligesom vor antiinflationpolitik naturligvis forudsætte, at regeringen benytter sin ret i henhold til byggestøtte-lovgivningen til at udlevere bygherrerne obligationer i stedet for at udbetale dem kontante byggelån.

Jeg siger ikke, at denne løsning ville være den bedste, for efter vor opfattelse er en antiinflationspolitik, der klart tager sigte på også at sænke omkostningsniveauet i landet, at foretrække, men afvises en sådan politik, ville det i hvert fald være en fordel, om vi ad de veje, jeg har skitseret, kunne nå frem til et ensartet låne marked formentlig med en noget friere kreditmulighed for andre erhverv end dem, der specielt er blevet statsbeskyttet gennem de senere år.

I denne forbindelse vil jeg gerne pege på, at vi i dette folketingsår har udvist bestræbelser for at frigøre staten for låneforpligtelser, som ikke organisk hænger sammen med statsvirksomhed, men som kun fører til statsfavorisering af nogle lånere på andre låneres bekostning. Vi har prøvet konsekvent på at vise, at man ved en revision af den hidtidige lånelovgivning over hele linjen kunne frigøre statskassen for sådanne låneforpligtelser og derigennem tilbageføre låne-

problemet, kreditpolitikken, til de almindelige private kanaler.

Vi ønsker altså under de kommende udvalgsforhandlinger at gøre mest muligt for at realisere vore antiinflationstanke og begrænse omkostningerne netop i den nuværende situation. Vi ønsker en politik, hvorved en del af den direkte beskatning kan tilbageføres til borgerne mod fornøden dokumentation for, at et tilsvarende beløb er indsat i bank eller sparekasse.

Jeg vil gerne gøre nogle bemærkninger om det ekstraordinære tillæg til udskrivningsloven, vi har fået denne gang, nemlig vedrørende sparebeviserne. Dette forslag hænger sammen med forlængelsen af tøjsskatten. Det vil kunne erindres, at det konservative folkeparti hverken deltog i forliget i marts 1955 eller i det forlig, der i fjor førte til tøjsskattens forlængelse. Vi har derfor heller ikke lod eller del i, hvordan flertallet ønsker at undgå tøjsskattens pristalsmæssige virkning; det må helt og holdent blive flertallets sag, hvordan man ønsker dette problem løst. Selv vil vi ikke være i stand til at stemme for en udskrivningslov, der indeholder et sådant afsnit. Hele denne sparebevisordning er jo kun en camouflage, fordi flertallet ikke har ønsket eller måske ikke har ovovet at holde tøjsskatten uden for pristallet, skønt pristallet ville blive præcis det samme, hvad enten folk får sparebeviser, eller tøjsskatten holdes uden for pristallet. Lønnens højde for alle lønmodtagere vil blive fuldstændig uændret, hvad enten man vælger den ene eller den anden af disse to fremgangsmåder. Dette må vist rent logisk erkendes af alle. Man kan så spørge: ja men er sparebeviserne da ikke så værdifulde, at det er bedre at have dem end en bestemmelse om, at tøjsskatten holdes uden for pristallet? Sparebeviserne er imidlertid efter vor opfattelse ikke noget gode for borgerne; ganske vist får de — det tvivler jeg ikke om — til sin tid udbetalt sparebevisernes pålydende, men til gengæld er jeg temmelig overbevist om, at de også kommer til at betale så meget mere i skatter og afgifter, når sparebeviserne skal indfries. Det er derfor en ubehagelig byrde, der lægges på eftertiden. Dette bør flertallet overveje, ligesom det bør gøre sig klart, om det virkelig mener det forsvarligt år efter